

столица въ Европа, какъвто е Лондонъ. Лордъ Меръ бѣше крайно любезенъ къмъ насъ. Щомъ ни прѣдстави прѣдъ него, ние му поблагодарихме отъ страна на българския народъ за симпатиитѣ, които се изявиха както въ цѣла Англия, така особено и въ Лондонъ, къмъ тоя народъ при всеизвѣстнитѣ вече негови тегла и мъки. „Българскиятъ народъ, прибавихъ да кажа дословно на „лордъ Меръ, се надѣе, че тия симпатии ще му помогнатъ още и за неговото политическо възраждане. Малкитѣ народи иматъ нужда отъ голѣмитѣ. Чрѣзъ тѣхъ и чрѣзъ тѣхната помощъ могатъ и тѣ да очакватъ една „пѣ-добра участь“.

Лордъ меръ, като поблагодари и той правъ на българскитѣ делегати за изказанитѣ чувства отъ благодарностъ, каза още, че лондонското народонаселение всѣкога се е притичало на помощъ на бѣднитѣ и страждущитѣ. И въ тоя случай то изпълни длъжността си къмъ единъ народъ, страданията на когото възбуждатъ въ цѣла Англия живо и искрено съчувствие. Той се надѣе, ни каза, че българскиятъ народъ ще се сдобие съ едно пѣ-добро положение, но това вече било работа на политика, на дипломацията, на великитѣ сили.

На раздѣлата ни съ него, лордъ Меръ ни покани да идемъ, часа на 4 слѣдъ пладне въ събранието на градския съвѣтъ дѣто имало да се обсъди въпросътъ за събранитѣ и събиранитѣ още помощи за България, най-вече за начина, по който тия помощи могатъ да достигнатъ сигурно тамъ, дѣто дѣйствително има нужда отъ такива.

На уречения часъ ние бѣхме въ този градски съвѣтъ, пълно събрание отъ прѣдставители на многолудния градъ. Слѣдъ учтивото ни и симпатично и тукъ приемане, попитаха ни като на какви срѣдства бихме указали и ние както